

Anna Monrad, Ubberup Valgmenighed: Prædiken fra 9. maj 2013. Kr. Himmelfarts dag.

Nu har vi hørt to forskellige udgaver af historien om, hvordan Jesus først sender disciplene ud i verden med evangeliet, og derpå forsvinder op i det blå, tilbage til sin far.

I den ene udgave af historien hører vi, at der pludselig står to mænd i hvide klæder ved siden af disciplene. De to engle siger: Hvorfor står I og ser op mod himlen, galilæere? Underforstået: Det er ikke længere deroppe, det foregår, kære venner. Kan I nu se at komme ud i verden og gøre det, Jesus satte jer til.

Scenen med de 11 disciple, der står og kigger op i luften, minder mig om en historie, jeg hørte som barn. Historien handler om Frode, som snart skal begynde i skole. Frode sidder på en trappesten og snitter i en pind, da en stor, bumset dreng kommer daskende forbi. Den store dreng hedder Simme. "Skal vi lege?", spørger Frode. "Ha ha, du må jo ha fået vand i knæene, bette stump", svarer Simme. "Store drenge som far her leger ikke". "Hva' laver I så?" spørger Frode. Simme fortæller, at store drenge fedter lidt med deres knallerter og den slags, og så kan de godt lide at tage lidt gas på folk og fæ.

Simme indvilger i at lære Frode et par fiduser og snart går de i gang med den fidus, der hedder "Bal i gaden". De stiller sig og kigger op mod tagene, mens de peger opad. De siger ikke en lyd, står bare og peger og kigger. Snart efter kommer der en dame med en hund forbi. Hun stopper og begynder også at kigge op mod himlen. Flere og flere folk begynder at stimle sammen og se opad. Bilerne standser og folk stikker hovedet ud af vinduerne for at kigge op. Til sidst er hele gaden propfuld af mennesker, cyklister og biler, der hverken kan komme frem eller tilbage. Så lister Simme og Frode af. Pludselig er der en mand, der stiller spørgsmålstegn ved, hvad det er, der foregår, og så begynder alle de forsamlede mennesker at skændes om, hvem der kiggede op først.

Da disciplene stod og så op i luften, vidste de godt, hvad de kiggede efter – de kiggede efter Jesus, som de lige havde set forsvinde. Men englene har jo ret – så snart Jesus er væk, nytter det ikke noget at stå der og glo op i himlen.

Spørgsmålet er, hvor Jesus mon er nu?

Jeg bad for nylig mine konfirmander om at tegne Gud, som de forestillede sig ham, da de var 5 år gamle, og så, som de ser ham nu. Den første tegning, de tegnede, var for alles vedkommende noget med en gammel mand oppe på en sky. Det var straks sværere med den anden tegning. For nu, sagde konfirmanderne, ser de ham mere som en, der er overalt, som en kraft eller magt, der er til stede i verden. Og hvordan tegner man lige det?

De mennesker, der skrev Det ny Testamente havde samme problem. Hvordan beskriver man situationen efter at Jesus er taget op til himlen igen? Det er svært at tale om og svært at beskrive. Det nemmeste er at tale om det i billeder. Og det gjorde de så. Derfor står der f.eks., som vi hørte det i dag, at da Jesus var kommet op til Gud, satte han sig ved Guds højre hånd. Det er også sådan, vi siger i trosbekendelsen. Men det er et billede. Det, vi mener med det billede er, at Gud er mægtig og magtfuld, han er så stor, at vi ikke kan tegne det og ikke kan sætte ord på det. Vi ved godt, at Gud ikke sidder i himlen som en stork på sin rede, han er også alle mulige andre steder.

Når ateister vil skælde ud på kristendommen, så har de en tendens til at glemme netop dette. De stirrer sig blinde på himlen. De bliver forargede over Bibelens verdensbillede, hvor Gud sidder og troner deroppe i himlen et sted, og kun forholder sig til menneskene på afstand. Ateisterne ser de kristne som en flok mennesker, der står og kigger dumt op i himlen, ligesom i historien om Frode, hvor en masse mennesker bliver narret til at stå og kigge efter ingenting. "Der er intet andet end det uendelige verdensrum deroppe", siger ateisterne. "Næh", kan vi svare. "Det ved vi da godt. Himlen er ikke et geografisk sted. Gud er overalt, hvor livet leves."

Da disciplene stod og kiggede op, blev de prikket til af de to engle. Og vi må forestille os, at de så sænkede blikkene og fortumlede fik øje på hinanden. Meningen var ikke at finde deroppe, den var her på jorden. Og sådan er det også for os. Meningen er ikke deroppe et sted i skyerne. Meningen er lige her omkring os. Det er fællesskabet, der er meningen. Det er i vores medmennesker, at vi møder Kristus.

Da disciplene kiggede på hinanden, var de klar over, at de nu i fællesskab og med Helligåndens hjælp skulle til at opbygge en kirke, og at de måtte se at komme af sted, ud for at fortælle alverden om Jesus.

De havde nemlig et vigtigt budskab at fortælle. Et budskab, der havde forvandlet deres egne liv og gjort dem til nye mennesker. Budskabet havde – og har stadig – kraft i sig til at gøre livet nyt for mennesker. Men det kræver altså, at det bliver fortalt videre. Budskabet er, at Jesus har vendt op og ned på liv og død. Gud har blandet tiden op med evighed. Det nye er altså, at død kan blive til liv. Det nye er, at der findes evigt liv. Det nye er, at fjendskab avler kærlighed. Det nye er, at vi er gode nok, på trods af alt det, vi ikke kan finde ud af.

Det nye er, at Gud virker i verden som en usynlig, men virksom kraft. Det er svært at forklare med ord. Det skal mærkes, det skal synges, det skal tros og det skal leves.

Amen.